

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 22Sa/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020201660
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Kostolanská
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:1020201660.3

Rozhodnutie

Krajský súd v Nitre, sudkyňou JUDr. Lenkou Kostolanskou, v právnej veci žalobcu: X. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. XX, S., zastúpeného opatrovníčkou A., právne zastúpeného JUDr. Katarínou Šangalovou, PhD., advokátkou so sídlom Hurbanova 81, Hlohovec, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 69689-1/2020-BA zo dňa 11. 09. 2020, takto

rozhodol:

Súd zrušuje rozhodnutie žalovanej č. 69689-1/2020-BA zo dňa 11. 09. 2020 ako aj rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredie č. 17961-26/2020-BA zo dňa 25. 05. 2020 a vec vracia Sociálnej poisťovni - ústredie na ďalšie konanie.

Žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

I. Stručný priebeh administratívneho konania

1. Krajský súd v Nitre ako správny súd (§ 10 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len "SSP" alebo "Správny súdny poriadok") z predloženého administratívneho spisu žalovanej zistil, že rozhodnutím č. 47968-2/2015-BA zo dňa 13. 08. 2015 Sociálna poisťovňa - ústredie vydala rozhodnutie, ktorým určila, že žalobca má nárok na úrazovú rentu podľa § 272 ods. 9 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej aj len „zákon č. 461/2003Z.z.“, resp. „zákon o sociálnom poistení“, resp. „zákon“) a po zvýšení priznanej sumy úrazovej renty v znení zákona č. 252/2012 Z.z. a v súlade s opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 295/2014 Z.z. o 1,32%, od 1. júla 2015 v sume 240,50 eura mesačne (ďalej aj len „rozhodnutie zo dňa 13. 08. 2015“). Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca opravný prostriedok, o ktorom mal rozhodovať Krajský súd v Nitre, avšak v dôsledku späťvzatia, bolo konanie vedené na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 19Sp/59/2015 zastavené.

2. Následne Sociálna poisťovňa ústredie valorizovala úrazovú rentu, a to rozhodnutím č. 64109-2804/2016-BA zo dňa 12. 12. 2016 (od 01. 01. 2017), rozhodnutím č. 62416-2739/2017-BA zo dňa 12. 12. 2017 (od 01. 01. 2018) a rozhodnutím č. 82536-2672/2018-BA zo dňa 12. 12. 2018 (od 01. 01. 2019).

3. Podaním zo dňa 04. 04. 2018 bolo Sociálnej poisťovni, ústredie oznámené poberanie dôchodkovej dávky a to tá skutočnosť, že žalobcovi bol priznaný od 24. 04. 2017 starobný dôchodok 642,20 eura mesačne.

4. Rozhodnutím č. 15115-16/2019-BA zo dňa 28. 02. 2019 Sociálna poisťovňa, ústredie, rozhodla o prerušení konania z dôvodu začatia konania o predbežnej otázke.

Následne rozhodnutím č. 15115-15/2019-BA z toho istého dňa, t.j. zo dňa 28. 02. 2019 Sociálna poisťovňa, ústredie žalobcovi úrazovú rentu, priznanú rozhodnutím č. 47968-2/2015-BA zo dňa 13. augusta 2015, podľa § 112 ods. 2 a 6 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, odo dňa 1. februára 2019 odňala (ďalej aj len „rozhodnutie zo dňa 28. 02. 2019“). O odvolaní žalobcu rozhodla žalovaná rozhodnutím č. 48872-2/2019-BA zo dňa 10. 06. 2019 tak, že zmenila výrok napadnutého rozhodnutia, a to tak, že za slová „13. augusta 2015“ doplnila slová „v dôsledku pracovného úrazu zo dňa 4. júna 1994“, v ostatnom odvolanie zamietla a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie (ďalej aj len „rozhodnutie zo dňa 10. 06. 2019“).

5. Podaním zo dňa 05. 08. 2019 žalobca požiadal o výplatu úrazovej renty preddavkovo, o čom rozhodla Sociálna poisťovňa, ústredie tak, že podaním zo dňa 07. 08. 2019 oznámila žalobcovi, že bude od mesiaca august 2019 poukazovať úrazovú rentu poškodenému preddavkovo v sume 150 eur mesačne.

6. Rozhodnutím č. 17961-26/2020-BA zo dňa 25. 05. 2020 Sociálna poisťovňa, ústredie rozhodla tak, že žalobca má podľa § 272 ods. 9 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov od 1. januára 2004 nárok na úrazovú rentu v sume 70,71 eura mesačne, ktorá bola následne zvyšovaná v zmysle príslušných právnych predpisov. Dôvodila pritom rozsudkom Krajského súdu v Nitre č.k. 25Co/37/2019-765 zo dňa 11. 03. 2020 (ďalej aj len „prvostupňové preskúmané rozhodnutie“).

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím, bližšie opísaným v čl. II. tohto rozsudku.

7. Okrem toho správny súd zistil, že v administratívnom spise sa nachádzajú aj rozhodnutia vydané v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Zámky, pod sp. zn. 12C/62/1995, o náhradu škody, v rámci ktorého žalobca za žalovaných označil 1. škodcu, 2. správcu konkurznej podstaty úpadcu - t.j. zamestnávateľa žalobcu a 3. Sociálnu poisťovňa - ústredie, z ktorých vyplýva, že:

7.1. Okresný súd Nové Zámky rozsudkom č.k. 12C/62/1995-341 zo dňa 27. 05. 2010 (ďalej aj len „rozsudok zo dňa 27. 05. 2010“) žalovaného v 1. rade a žalovaného v 3. rade (t.j. Sociálnu poisťovňa, ústredie) zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 29.945,13 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku a uložil im od 01. 06. 2010 povinnosť uhrádzať žalobcovi stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti - úrazovú rentu v sume 221,25 eura mesačne vždy do 15-teho dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca a túto sumu ďalej upravovať o sumu zvýšenia dôchodkových dávok podľa príslušných právnych predpisov s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Ďalším výrokom uložil žalovaným v rade 1. a 3. povinnosť zaplatiť žalobcovi ročné úroky z omeškania v určených sumách s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. V ostávajúcej časti žalobu zamietol.

7.2. Krajský súd v Nitre rozsudkom č.k. 25Co/17/2010-409 zo dňa 28. 09. 2011 o odvolaní žalovanej v rade 3. rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa žalovanej v 3. rade zmenil tak, že návrh voči nej zamietol. V ostatnej časti zostal rozsudok nezmenený (ďalej aj len „rozsudok zo dňa 28. 09. 2011“).

7.3. Najvyšší súd SR uznesením č.k. 3Cdo/75/2012 zo dňa 06. 03. 2014 o dovolaní žalobcu rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Nitre z 28. septembra 2011 sp. zn. 25Co/171/2010 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (ďalej aj len „uznesenie zo dňa 06. 03. 2014“).

Krajský súd v Nitre opätovne rozhodol rozsudkom č.k. 25Co/384/2014, 25Co/314/2014-620 zo dňa 17. 06. 2015 v spojení s opravným uznesením č.k. 25Co/384/2014, 25Co/314/2014-650, ktorým pripustil čiastočné späťvzatie návrhu navrhovateľa (žalobcu) o sumu 5.016 eur, rozsudok súdu prvého stupňa č.k. 12C/62/1995-341 z 27. mája 2010 o tejto sume zrušil a konanie o tejto sume zastavil.

Okrem toho odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo vzťahu k žalovanej v 3. rade - Sociálna poisťovňa Bratislava zmenil tak, že žalovaná v 3. rade je povinná zaplatiť žalobcovi 1. náhradu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 450,60 eura, náhradu straty na zárobku za obdobie práceneschopnosti žalobcu vo výške 209,75 eura, 3. náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti alebo pri uznaní invalidity v tam uvedených sumách a úrazovú rentu v tam uvedených sumách vždy do 15. dňa v mesiaci, 4. žalovanej v 3. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi

úroky z omeškania vo výške uvedenej v tabuľke a bod 5 určil zročný nezaplatený dlh žalovanej v 3. rade, z nárokov uvedených pod bodom 1. až 3. tohto výroku, za obdobie do 30. júna 2015 sumou 37.194,57 eura, ktorú je povinný zaplatiť do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Okrem toho určil, že plnením jedného zo žalovaných - 1. a 3. rade zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Rozsudok súdu prvého stupňa č.k. 12C/62/1995-341 zo dňa 27. 05. 2010 v ostatných častiach - týkajúcich sa žalovaného v 1. rade zostal nezmenený (ďalej aj len „rozsudok zo dňa 17. 06. 2015 v spojení s opravným uznesením“).

7.5. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 3Cdo/63/2016 zo dňa 17. 10. 2018 o dovolaní žalobcu a o dovolaní žalovanej 3/ rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Nitre zo 17. júna 2015 sp. zn. 25Co/384/2014 spolu s opravným uznesením zo 17. júna 2015 sp. zn. 25Co/384/2014 a rozsudok Okresného súdu Nové Zámky z 27. mája 2010 č.k. 12C/62/95-341 v časti úrazovej renty od 1. januára 2004 s príslušenstvom zrušuje a v tejto časti konanie zastavuje. Po právoplatnosti tohto uznesenia vec bude postúpená Sociálnej poisťovni, so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8. Dovolanie žalobcu proti výrok rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 17. júna 2015 sp. zn. 25Co/384/2014, ktorým pripustil späťvzatie žaloby v časti zaplatenia sumy 5.016 eur, zrušil rozsudok Okresného súdu Nové Zámky z 27. mája 2010 č.k. 12C/62/1995-341 a konanie zastavil, odmietol.

Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo 17. júna 2015 sp. zn. 25Co/384/2014 spolu s opravným uznesením zo 17. júna 2015 sp. zn. 25Co/384/2014 vo zvyšnej napadnutej časti zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie (ďalej aj len uznesenie zo dňa 17. 10. 2018“).

7.6. Krajský súd v Nitre rozsudkom č.k. 25Co/37/2019-765 zo dňa 11. 03. 2020 rozsudok súdu prvej inštancie (rozsudok zo dňa 27. 05. 2010) v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa sumy 4.516,27 eura vo vzťahu k žalovanej v treťom rade potvrdil s tým, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 4.516,27 eura v hrubom do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

V napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa úroku z omeškania zo sumy 4.516,27 eura vo vzťahu k žalovanej v treťom rade zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania zo súm uvedených vo výroku rozsudku do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa sumy 5.503,44 eura s príslušenstvom vo vzťahu k žalovanej v treťom rade zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol (ďalej aj len „rozsudok zo dňa 11. 03. 2020“).

8. Súčasťou administratívneho spisu boli aj potvrdenia o vyplácaní úrazovej renty a tiež interná komunikácia, ako aj rôzne rozhodnutia, netýkajúce sa žalobcu, v dôsledku čoho správny súd poznamenáva, že spisový materiál je veľmi neprehľadne vedený.

II. Stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia

9. Rozhodnutím č. 69689-1/2020-BA zo dňa 11. 09. 2020 žalovaná podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, odvolanie žalobcu podané proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, ústredie, č. 17961-26/2020-BA zo dňa 25. mája 2020 vo veci priznania nároku na úrazovú rentu odo dňa 1. januára 2004 v sume 70,71 eura mesačne v dôsledku pracovného úrazu zo dňa 4. júna 1994 zamietla v celom rozsahu a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie.

10. V odôvodnení v prvom rade poukázala na to, že žalobca utrpel dňa 04. 06. 1994 pracovný úraz v objekte Strojovej a traktorovej stanice, štátny podnik v likvidácii, Rovinka, kedy po predchádzajúcej hádke Karol Bielik v podnapitom stave napadol poškodeného (ďalej aj „žalobca“) tak, že ho viackrát udrel päťou do oblasti tváre, potom ho sotil na betónový múrik, kde spadol, v dôsledku čoho utrpel poranenia, ktorých liečba si vyžiadala pracovnú neschopnosť odo dňa 04. 06. 1994 s trvalými následkami. Žalobca bol so svojím nárokom na náhradu škody odkázaný na občiansko-právne konanie.

11. Žalobca sa návrhom doručeným Okresnému súdu Nové Zámky dňa 08. 05. 1995 domáhal náhrady škody z ublíženia na zdraví. Následne žalovaná opísala v odôvodnení celý priebeh súdneho konania, ako

aj jej predchádzajúce rozhodnutia o úrazovej rente a skonštatovala, že Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 11. 03. 2020 rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 27. 05. 2010 v časti týkajúcej sa sumy 4.516,27 eura potvrdil s tým, že ústredie je povinné zaplatiť žalobcovi sumu 4.516,27 eura v hrubom do troch dní od právoplatnosti rozsudku zo dňa 11. 03. 2020 s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného, v časti týkajúcej sa úroku z omeškania zo sumy 4.516,27 eura rozsudok zo dňa 27. 05. 2010 zmenil tak, že ústredie je povinné zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania zo súm uvedených vo výroku rozsudku zo dňa 11. 03. 2020 do troch dní od právoplatnosti rozsudku zo dňa 11. 03. 2020 s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného, rozsudok zo dňa 27. 05. 2020 v časti týkajúcej sa sumy 5.503,44 eura s príslušenstvom zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Z rozsudku zo dňa 11. 03. 2020 vyplýva, že náhrada za stratu na zárobku pri uznaní invalidity patriaca žalobcovi ku dňu 31. 12. 2003 predstavuje sumu 2.130 Sk mesačne, t.j. po prepočte konverzným kurzom na eurá - 70,70 eura. Rozsudok zo dňa 11. 03. 2020 nadobudol právoplatnosť dňa 22. 04. 2020 a vykonateľnosť dňa 28. 04. 2020.

Na základe uvedeného vydalo ústredie rozhodnutie č. 17961-26/2020-BA zo dňa 25. 05. 2020, ktorým poškodenému v zmysle § 272 ods. 9 zákona priznalo nárok na úrazovú rentu v dôsledku pracovného úrazu zo dňa 04. 06. 1994 odo dňa 01. 01. 2004 v sume 70,71 eura mesačne, určenej Krajským súdom v Nitre v rozsudku zo dňa 11. 03. 2020, po zaokrúhlení na jeden eurocent nahor, následne zvyšovaný v súlade s platnými právnymi predpismi. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie.

12. Po preskúmaní rozhodnutia zo dňa 25. 05. 2020 a priloženej spisovej dokumentácie žalobcu v celom rozsahu, zo zisteného skutočného stavu veci v nadväznosti na príslušné ustanovenia zákona žalovaná dospela k záveru, že postup ústredia pri priznaní nároku na úrazovú rentu bol správny.

Vychádzala pritom z § 88 ods. 1, § 109 ods. 1, § 112 ods. 2, § 116 ods. 4, § 272 ods. 3, 9 zákona a skutočnosti, že žalobca namietal bezdôvodnosť odňatia nároku na úrazovú rentu rozhodnutím zo dňa 28. 02. 2019 v súvislosti s čím konštatoval, že skúmanie správnosti a zákonnosti rozhodnutia zo dňa 28. 02. 2019 nebolo predmetom tohto konania, pričom rozhodnutie zo dňa 28. 02. 2019 bolo v predchádzajúcom konaní rozhodnutím zo dňa 10. 06. 2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30. 06. 2019, potvrdené ako zákonné a vecne správne, nakoľko uznesením zo dňa 17. 10. 2018 odpadol právny dôvod priznania úrazovej renty podľa § 272 ods. 9 zákona, nakoľko konanie vo veci nároku poškodeného na náhradu za stratu na zárobku ku dňu 31. 12. 2003 bolo vrátené na Krajský súd v Nitre. Žalobca proti rozhodnutiu zo dňa 10. 06. 2019 nepodal žalobu, čím nevyužil možnosť domáhať sa jeho preskúmania súdom, pričom uvedené podľa žalovanej svedčalo o tom, že predmetné rozhodnutie akceptoval, a preto tieto námietky považovala za irelevantné.

O tom, že žalobca akceptoval rozhodnutie zo dňa 10. 06. 2019 svedčil aj fakt, že zatiaľ, čo bolo nové konanie vo veci transformovanej úrazovej renty prerušené do ukončenia konania o predbežnej otázke na Krajskom súde v Nitre, požiadal žalobca o výplatu transformovanej úrazovej renty preddavkovo v zmysle § 116 ods. 4 zákona, a to na základe poučenia uvedeného v rozhodnutí zo dňa 28. 02. 2019 a zo dňa 10. 06. 2020. Tejto požiadavke bolo vzhľadom na existenciu dôvodného predpokladu na priznanie úrazovej renty v zmysle § 272 ods. 9 zákona, v nadväznosti na budúce rozhodnutie Krajského súdu v Nitre vyhovené a žalobcovi bola vyplácaná úrazová renta preddavkovo, a teda aj napriek tomu, že o nároku žalobcu na náhradu za stratu na zárobku ku dňu 31. 12. 2003, resp. o jej výške, nebolo právoplatne rozhodnuté a nebolo čo pretransformovať na úrazovú rentu v zmysle § 272 ods. 9 zákona. Z uvedeného vyplývalo, že cieľom Sociálnej poisťovne nebolo siahnuť na práva poškodeného, ani zhoršiť jeho postavenie ako namietal žalobca v odvolaní, a práve naopak, Sociálna poisťovňa proklientsky vyhovelá požiadavke žalobcu na preddavkovú výplatu úrazovej renty s cieľom zabezpečiť poškodenému aspoň nejaký príjem do času, kým bude o tejto dávke právoplatne rozhodnuté.

V tejto súvislosti poukázala na už v rámci predchádzajúceho konania zdôraznené, že rozhodovanie o nárokoch na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity, o náhrade za stratu na dôchodku, vzniknutých z pracovných úrazov alebo chorôb z povolania do 31. 12. 2003, patrí do právomoci súdu. Vo veciach nárokov na náhradu škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania uplatnených na súde (a teda aj vzniknutých) do 1. januára 2004 je daná právomoc súdu. Z tejto právomoci bol vyňatý nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity a nárok na náhradu nákladov na výživu pozostalých (u oboch nárokov) za obdobie po 31.

decembri 2003, lebo tieto nároky sa od 1. januára 2004 zo zákona považujú za úrazovú rentu (§ 272 ods. 3 zákona), resp. za pozostalostnú úrazovú rentu (§ 272 ods. 4 zákona), o ktorých v súlade § 172 ods. 2, ods. 3 písm. a) zákona rozhoduje Sociálna poisťovňa.

Sociálna poisťovňa nemá oprávnenie vypočítať výšku náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti. Vzhľadom na skutočnosť, že rozsudok zo dňa 17. júna 2015 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Nitre, v ktorom bola náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vypočítaná, bol zrušený, nebolo možné vykonať prepočet sumy úrazovej renty odo dňa 1. januára 2004 až do právoplatného skončenia konania pred Krajským súdom v Nitre, ktorému bola vec náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti žalobcovi vrátená na ďalšie konanie. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že Allianz - Slovenská poisťovňa na základe vlastného prepočtu určila výšku náhrady za stratu na zárobku, ktorú začala vyplácať žalobcovi, čím uznala jeho nárok, a preto bolo povinnosťou Sociálnej poisťovne túto výplatu prevziať a následne zvyšovať podľa príslušných právnych predpisov. Vyššie uvedený § 272 ods. 3 zákona hovorí jasne, a žalovaná mala z neho za to, že rozhodujúce a záväzné nie je, v akej sume bola náhrada za stratu na zárobku uznaná a vyplácaná žalobcovi Allianz - Slovenskou poisťovňou, ale to, v akej sume patrila táto náhrada za stratu na zárobku poškodenému ku dňu 31. decembra 2003. O uvedenom rozhodol Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 11. 03. 2020, a to tak, že náhrada za stratu na zárobku patriaca poškodenému ku dňu 31. 12. 2003 predstavuje sumu 2.130 Sk, t.j. po prepočte konverzným kurzom na eurá 70,70 eura, pričom v bode 17.5 uviedol, že suma straty na zárobku ku dňu 31. 12. 2003, ako ju určil Okresný súd Nové Zámky v rozsudku zo dňa 27. 05. 2010 je nesprávna. Ústredie rozhodnutím zo dňa 25. 05. 2020 nerozhodlo o výške, iba prevzalo sumu náhrady za stratu na zárobku po skončení dočasnej pracovnej neschopnosti žalobcu právoplatne stanovenú v rozsudku zo dňa 11. 03. 2020.

13. V súvislosti s námietkou žalobcu týkajúcou sa neaplikovania už zrušeného § 201 ods. 2 Zákonníka práce v platnom znení odo dňa 01. 07. 2003 uviedla, že Sociálna poisťovňa neaplikovala spomínané ustanovenie, nakoľko, ako už uviedla, nevykonávala prepočet sumy straty na zárobku, a teda ani nebolo jej úlohou za účelom takéhoto prepočtu správne zohľadniť priemerný zárobok žalobcu (uvedené bolo úlohou Krajského súdu v Nitre v rámci konania o predbežnej otázke, ktorý sa k tomuto návrhu právnej zástupkyne vyjadril v rozsudku zo dňa 11. 03. 2020), a preto nemohla túto námietku akceptovať. Ústredie rešpektujúc názor Krajského súdu v Nitre v rozsudku zo dňa 11. 03. 2020 rozhodlo o nároku poškodeného na transformovanú úrazovú rentu odo dňa 1. januára 2004 v sume 70,71 eura mesačne, následne valorizovanej v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami týkajúcimi sa zvyšovania úrazovej renty.

Bolo potrebné poukázať aj na skutočnosť, že uznesením zo dňa 17. 10. 2018 Najvyšší súd SR zrušil aj rozsudok zo dňa 27. 05. 2010 v časti týkajúcej sa úrazovej renty odo dňa 1. januára 2004 a v tejto časti konanie zastavil a následne vec postúpil Sociálnej poisťovni z dôvodu (bod 22), že oba nižšie súdy rozhodli vo veci, ktorá čiastočne nepatrí do právomoci súdov, pričom uviedol „Pretože danosť súdnej právomoci je jednou z prvoradých procesných podmienok, musí jej splnenie skúmať súd vždy ex offa.“

14. Po preskúmaní kompletnej spisovej dokumentácie žalobcu a v súvislosti s vyššie uvedeným konštatovala žalovaná, že nie je dôvod pre zrušenie rozhodnutia zo dňa 25. 05. 2020, nakoľko je zákonné a vecne správne.

III. Podstatné zhrnutie argumentov žalobcu (v podanej žalobe)

15. Žalobca rozhodnutie opísané v čl. II. tohto odôvodnenia, ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutie, napadol žalobou zo dňa 30. 11. 2020, ktorá bola správne súdu doručená dňa 01. 12. 2020 a postúpená tunajšiemu súdu dňa 13. 01. 2021.

16. Žalobca v prvom rade poukázal na skutkový stav, v rámci ktorého uviedol, že v dôsledku úrazu rozhodnutím Sociálnej poisťovne bol žalobca uznaný za invalidného. Slovenská poisťovňa za zamestnávateľa vypočítala stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti ku dňu 01. 04. 1995 vo výške 2.836,- Sk/ 94,14 eura. Od účinnosti vyhlášky č. 280/1993 Z.z. bol každý zamestnávateľ povinný za každého zamestnanca platiť poisťné pre prípad vzniku pracovného úrazu alebo choroby z povolania. Z tohto zákonného poistenia mal každý zamestnávateľ nárok, aby poisťovateľ Slovenská poisťovňa a.s. za neho vysporiadala nároky z titulu pracovného úrazu. Zákonom č. 242/2001 Z.z., ktorým bol

novelizovaný zákon o Sociálnej poisťovni č. 274/1994 Z.z. podľa § 51e, výkon poistenia zodpovednosti zamestnávateľa za škodu prešiel zo Slovenskej poisťovne a.s. na Sociálnu poisťovňu dňom 01. 04. 2002, ktorá vykonáva a za zamestnávateľa uhrádza škodu vzniknutú pracovným úrazom. Zánikom zamestnávateľa prešli práva a povinnosti, ktoré vykonávala Slovenská poisťovňa. Sociálna poisťovňa nielenže nerešpektovala prechod práv zo Slovenskej poisťovne na Sociálnu poisťovňu, ale výplatu nároku na náhradu za stratu na zárobku v roku 2002 úplne zastavila, a to bez udania dôvodov. Žalobca bol nútený domáhať sa svojich nárokov súdnou cestou. Následne poukázal na to, že rozhodnutím Okresného súdu Nové Zámky č.k. 12C/62/1995-341 zo dňa 27. 10. 2010 bolo rozhodnuté vo veci nároku na náhradu škody a po mnohých dlhoročných ťahaniciach v konečnom dôsledku rozhodol Krajský súd v Nitre rozsudkom č.k. 25Co/37/2019-65 zo dňa 11. 03. 2020. Po vydaní rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, Sociálna poisťovňa dňa 25. 05. 2020 vydala rozhodnutie, ktorým od 01. 01. 2004 priznala žalobcovi nárok na úrazovú rentu vo výške 70,71 eura mesačne a ďalej zvýšila túto sumu podľa príslušných právnych predpisov o tzv. valorizácie. Voči tomuto rozhodnutiu žalobca podal odvolanie, na ktoré žalovaný reagoval napadnutým rozhodnutím.

17. V tomto ohľade žalobca namietal nielen nezákonnosť rozhodnutia, ale aj nezákonnosť postupu, ktorý mu predchádzal.

V úvode pritom zdôraznil, že žalovaná vydala viacero rozhodnutí, ktorými bolo rozhodnuté o nároku žalobcu, avšak žalobca je presvedčený, že žalovaná nebola oprávnená vydávať rozhodnutie o nároku žalobcu, pretože podľa § 272 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. len preberá výplatu vo výške, v ktorej patrila žalobcovi k 31. 12. 2003. V tejto súvislosti žalobca zdôraznil rozhodnutie, ktorým žalovaná rozhodla o nároku žalobcu vo výške 240,50 eura od 01. 07. 2015 a toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť po tom, čo žalobca zobral návrh na preskúmanie späť a k žiadnej zmene pomerov u žalobcu nedošlo, preto bol presvedčený, že následne nemohlo dôjsť ani k odňatiu tohto nároku poťažne aj k vydaniu ďalších rozhodnutí, ktoré sú napadnuté touto žalobou, a to dokonca v nižšej výške ako bola priznaná k 01. 07. 2015. Takýto postup žalovanej považoval žalobca za nezákonný, nakoľko rozhodnutie z 11. 09. 2020, ako aj rozhodnutím, ktoré mu predchádzalo, de facto rozhodovala o tej istej veci, a to napriek tomu, že rozhodnutie z 13. 08. 2015 bolo právoplatné.

Žalovaná v napadnutých rozhodnutiach sa odvolávala na to, že k zmene výšky vyplácanej úrazovej renty došlo z dôvodu, že Krajský súd v Nitre po podaných mimoriadnych opravných prostriedkoch vydal rozhodnutie č.k. 25Co/37/2019-765 zo dňa 11. 03. 2020 a údajne z tohto rozhodnutia podľa jej názoru vyplýva, že náhrada za stratu na zárobku pri uznaní invalidity patriaca poškodenému ku dňu 31. 12. 2003 predstavuje sumu 2.130 Sk/ 70,71 eura a na základe uvedeného rozhodnutia vydalo ústredie Sociálnej poisťovne rozhodnutie zo dňa 25. 05. 2020, ktoré je napadnuté týmto podaním. V tejto súvislosti podotkol, že Krajský súd v Nitre vo vyššie uvedenom rozhodnutí nerozhodoval o výške straty na zárobku po skončení práceneschopnosti k 31. 12. 2003, a preto žalobcovi nebolo zrejmé, na základe čoho žalovaná dospela k záveru, že výške straty na zárobku po skončení práceneschopnosti k 31. 12. 2003 predstavuje sumu 70,71 eura. Bolo potrebné uviesť, že záväzný je výrok rozsudku, pričom zo žiadnej výrokovej časti predmetného rozsudku nevyplýva výška zárobku po skončení práceneschopnosti k 31. 12. 2003. Pritom mal za to, že ak by žalovaná postupovala v súlade s § 272 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z. mala vyplácať žalobcovi stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti vo výške, v akej patrila k 31. 12. 2003 a nie rozhodovať o samostatnej výške úrazovej renty. Tým, že napadnutými rozhodnutiami rozhodovala žalovaná o výške úrazovej renty (nie iba o valorizácii, ale o samotnej výške), prekročila rozsah svojej právomoci, čím napadnuté rozhodnutie je potrebné považovať za nezákonné. Žalovaná je oprávnená iba vyplácať stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti vo výške, v akej patrila k 31. 12. 2003 a nie rozhodovať o novej výške, nakoľko výška straty na zárobku po skončení práceneschopnosti k 31. 12. 2003 podlieha už len valorizácii a nie rozhodovacej právomoci žalovanej.

18. Okrem toho vytkol, že z rozhodnutia žalovanej nie je zrejmé, prečo nepostupuje podľa zákona, ale postupuje podľa rozhodnutia Krajského súdu v Nitre zo dňa 11. 03. 2020, z ktorého výrokovej časti ani len výška straty na zárobku po skončení práceneschopnosti nevyplýva.

Takýto postup žalovanej bolo potrebné považovať za nezákonný, nakoľko prekračuje právomoc žalovanej, a preto ani vydané rozhodnutie na základe nezákonného postupu, nemôže byť zákonné.

Okrem toho vytýkal aj to, že z rozhodnutia žalovanej nie je zrejmé na základe akého ustanovenia vychádzala, keď stanovila výšku straty na zárobku po skončení práceneschopnosti podľa rozsudku, ktorý takéto rozhodnutie neobsahuje.

Úvahy, vyjadrenia, odôvodnenia Sociálnej poisťovne sú pre žalobcu nezrozumiteľné, nejasné, neurčité a neidentifikovateľné, nakoľko z uvedeného odôvodnenia nie je možné dovodiť, ako Sociálna poisťovňa postupovala pri výpočte straty na zárobku po skončení práceneschopnosti, resp. z akého základu a výpočtu vychádzala, keď dospela k záveru, že žalobcovi od 01. 01. 2004 patrí tento nárok, ktorý sa považuje od uvedeného dátumu za úrazovú rentu vo výške 70,71 eura, teda v sume podstatne nižšej ako mu bola vyplácaná. Zároveň vytýkal, že Sociálna poisťovňa sa rovnako ani v napadnutom rozhodnutí nevysporiadala s námietkami žalobcu, a takéto rozhodnutie je nepreskúmateľné.

19. Záverom sa žalobca vyjadril aj k tvrdeniu žalovanej, že proti rozhodnutiu zo dňa 28. 02. 2019, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím žalovanej zo dňa 10. 06. 2019 nepodal žalobu, uviedol, že žalobu podal a je predmetom preskúmania na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 8Sa/62/2019, kde v odôvodnení samotná žalovaná poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10So/91/2015.

20. Z napadnutého rozhodnutia teda nie je zrejmé, aké dôkazy žalovaná vykonala na zistenie a objasnenie skutkového stavu vecí, ako sa vysporiadala s právoplatnými rozhodnutiami súdu, ktoré zhodne uvádzajú, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť v rozsahu plnenia druhého žalovaného, ba ani s tým, že za škodu, za ktorú zodpovedá samotný škodca zodpovedá, resp. je povinná uhradiť v zmysle zákona žalovaná.

Na základe vyššie uvedeného žiadal súdu, aby zrušil rozhodnutie žalovanej - Sociálnej poisťovne číslo 69689-1/2020-BA zo dňa 11. 09. 2020, ako aj rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie, číslo 17961-26/2020-BA zo dňa 25. 05. 2020.

IV. Podstatné zhrnutie vyjadrenia žalovaného

21. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 03. 03. 2021 poukázala na skutkový stav, ako aj priebeh vydávania súdnych a následne aj správnych rozhodnutí, pričom posledným súdnym rozhodnutím bol rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 25Co/37/2019-765 zo dňa 11. 03. 2020, na základe ktorého vydalo ústredie rozhodnutie zo dňa 25. 05. 2020, ktorým žalobcovi v zmysle § 272 ods. 9 zákona priznalo nárok na úrazovú rentu v dôsledku pracovného úrazu zo dňa 04. 06. 1994 odo dňa 01. 01. 2004 v sume 70,71 eura, určenej Krajským súdom v Nitre rozsudkom zo dňa 11. 03. 2020, po zaokrúhlení na jeden eurocent nahor, následne zvyšovanej v súlade s platnými právnymi predpismi. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodla žalovaná napadnutým rozhodnutím.

22. K námietkam žalobcu uviedla, že uznesením zo dňa 17. 10. 2018 odpadol právny dôvod priznania úrazovej renty podľa § 272 ods. 9 zákona, nakoľko Sociálna poisťovňa rozhodnutím o priznaní úrazovej renty rozhodla o nároku na úrazovú rentu na základe rozsudku zo dňa 17. 06. 2015 v spojitosti s opravným uznesením Krajského súdu v Nitre, ktorým Krajský súd v Nitre rozhodol o náhrade za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, ktoré však boli uznesením zo dňa 17. 10. 2018 zrušené, a to v jeho treťom bode výroku s odkazom na opätovný výpočet náhrady za stratu na zárobku, ktorý by mal správne zohľadniť priemerný zárobok. Súhlasila s tým, že ak by Sociálna poisťovňa sama vypočítala výšku náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, prekročila by tým svoje právomoci, nakoľko Sociálna poisťovňa nemá takéto oprávnenie. Práve preto, vzhľadom na skutočnosť, že rozsudok zo dňa 17. 06. 2015, v ktorom bola náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vypočítaná, v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Nitre, boli zrušené, nebolo možné vykonať prepočet sumy úrazovej renty od 01. 01. 2004 až do právoplatného skončenia konania pred Krajským súdom v Nitre, ktorému bola vec náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti žalobcu vrátená na ďalšie konanie. Vzhľadom na existenciu dôvodného predpokladu na priznanie úrazovej renty v zmysle § 272 ods. 9 zákona bola úrazová renta vyplácaná žalobcovi preddavkovo, a teda aj napriek tomu, že o nároku žalobcu na náhradu za stratu na zárobku ku dňu 31. 12. 2003, resp. o jej výške, nebolo toho času právoplatne rozhodnuté a nebolo čo pretransformovať na úrazovú rentu v zmysle § 272 ods. 9 zákona. Z uvedeného vyplývalo, že cieľom Sociálnej poisťovne nebolo siahnuť na práva žalobcu, ale práve naopak, Sociálna poisťovňa

proklientsky vyhovel požiadavke žalobcu na preddavkovú výplatu úrazovej renty s cieľom zabezpečiť žalobcovi aspoň nejaký príjem do času, kým bude o tejto dávke právoplatne rozhodnuté.

V tejto súvislosti žalovaná poukázala na už v rámci predchádzajúcich konaní zdôraznené, že rozhodovanie o nárokoch na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity, o náhrade za stratu na dôchodku, vzniknutých z pracovných úrazov alebo chorôb z povolania do 31. 12. 2003 patrí do právomoci súdu. Vo veciach nárokov na náhradu škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania uplatnených na súde do 01. 01. 2004 je daná právomoc súdu. Z tejto právomoci je vyňatý nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity a nárok na náhradu nákladov na výživu pozostalých za obdobie po 31. 12. 2003, keď tieto nároky sa od 01. 01. 2004 zo zákona považujú za úrazovú rentu, resp. za pozostalostnú úrazovú rentu, o ktorých v súlade s § 172 ods. 2, ods. 3 písm. a) zákona rozhoduje Sociálna poisťovňa.

23. Žalovaná nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že Sociálna poisťovňa nezákonne rozhodovala o samotnej výške náhrady za stratu na zárobku patriacej žalobcovi ku dňu 31. 12. 2003. Náhrada za stratu na zárobku patriaca žalobcovi ku dňu 31. 12. 2003 vyplýva z rozsudku zo dňa 11. 03. 2020 a predstavuje sumu 2.130 Sk, t.j. po prepočte 70,70 eura, pričom v bode 17.5. Krajský súd v Nitre uviedol, že suma straty na zárobku ku dňu 31. 12. 2003, ako ju určil Okresný súd Nové Zámky v rozsudku zo dňa 27. 05. 2010 je nesprávna. Ústredie preto rozhodnutím zo dňa 25. 05. 2020 nerozhodlo o výške, iba prevzalo sumu náhrady za stratu na zárobku po skončení dočasnej pracovnej neschopnosti žalobcu právoplatne stanovenú v rozsudku zo dňa 11. 03. 2020.

Skutočnosť, že určenie, aká mesačná náhrada za stratu na zárobku patrila žalobcovi ku dňu 31. 12. 2003, nebolo predmetom konania pred Najvyšším súdom SR, v dôsledku čoho suma nebola vyslovene určená vo výroku rozsudku zo dňa 11. 03. 2020 konštatoval aj samotný Krajský súd v Nitre, toto tvrdenie žalobcu sa preto žalovaná nesnaží poprieť, avšak poukázala na bod 17.4 rozsudku, majúc pritom za to, že súd sa k tejto otázke v odôvodnení vyjadril určite a presne, a preto žalovaná nemala pochybnosti o tom, že bolo povinnosťou Sociálnej poisťovne vychádzať z takto určenej výšky náhrady za stratu na zárobku patriacej žalobcovi ku dňu 31. 12. 2003 a to aj s ohľadom na skutočnosť, že záväzný výrok rozsudku vychádzal práve z takto určenej sumy.

Neobstojí ani opakované tvrdenie žalobcu, že bolo povinnosťou Sociálnej poisťovne pokračovať vo výplate straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, ktorá bola ku dňu 1. aprílu v roku 1995 uznaná Allianz - Slovenskou poisťovňou, a.s. v sume po prepočte 94,14 eura, a túto sumu len následne valorizovať podľa príslušných právnych predpisov. Ako už totiž žalovaná uviedla, § 272 ods. 3 zákona hovorí jasne a to, že ak náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity, ktorá sa vypláca ku dňu 31. 12. 2003, trvá aj po tomto dni, ako to bolo v tomto prípade, považuje sa odo dňa 01. 01. 2004 za úrazovú rentu, a to v sume, v akej patrila do dňa 31. 12. 2003. Rozhodujúce a záväzné preto v tomto prípade nebolo, v akej sume bola náhrada za stratu na zárobku uznaná a vyplácaná žalobcovi Allianz - Slovenskou poisťovňou, ale to, v akej sume patrila táto náhrada za stratu na zárobku žalobcovi ku dňu 31. 12. 2003. Túto námietku preto žalovaná považovala za nedôvodnú.

24. V súvislosti s námietkou, že žalobca podal proti rozhodnutiu zo dňa 10. 06. 2019 návrh na jeho preskúmanie, uviedla, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia táto skutočnosť nebola žalovanej známa, nakoľko ku dnešnému dňu nebola žalovanej doručená výzva príslušného súdu na vyjadrenie sa k žalobe. Čo sa týkalo otázky plnenia záväzku určeného súdnym rozhodnutím, mala za to, že nejde o solidárnu zodpovednosť, preto mala za to, že žalovaná má nároky voči žalobcovi vysporiadané.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a právny stav, navrhla, aby súd žalobu zamietol.

V. Ďalší priebeh správneho súdneho konania

26. Žalobca sa k vyjadreniu žalovanej vyjadril podaním zo dňa 26. 04. 2021, pričom poukázal na to že na jeho prípad sa vzťahujú predpisy platné a účinné do 31. 12. 2003, čo vyplýva z prechodných ustanovení zákona o sociálnom poistení, ktorý nadobudol účinnosť 01. 01. 2004. Na uvedené poukázal z toho dôvodu, že žalovaná vo svojom vyjadrení poukázala na viaceré ustanovenia zákona o sociálnom

poistení, ktoré sa na žalobcu nevzťahujú. Z uvedeného dôvodu ani dôvod uvádzaný v napadnutom rozhodnutí neobstojí, pretože odňať priznaný nárok samostatným rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 15. 08. 2015 ani ho zmeniť na základe týchto ustanovení žalovaná nebola oprávnená, a preto už na základe uvedeného je napadnuté rozhodnutie nesprávne. Ustanovenia § 272 a nasl. zákona o sociálnom poistení, ak vznikol nárok pred 31. 12. 2003, čo je u žalobcu nesporné a trval i po tomto dni sa postupuje podľa predpisov účinných do 31. 12. 2003 s tým, že od 01. 01. 2004 sa nárok na náhradu za stratu na zárobku považuje za úrazovú rentu a poskytuje sa v sume, v akej patril do 31. 12. 2003. Z uvedeného podľa žalobcu vyplývalo, že nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti nebol transformovaný na úrazovú rentu, ale nárok sa za úrazovú rentu len považuje a následne sa zvyšuje ako úrazová renta. Výpočet i výška úrazovej renty podľa zákona o sociálnom poistení je výrazne odlišná od výpočtu obdobného nároku - straty na zárobku po skončení PN, ak nárok vznikol pred 01. 01. 2004. Zákonodarca použil termín považuje sa za úrazovú rentu z toho dôvodu, že od prijatia zákona č. 461/2003 Z.z. sa tak úrazová renta ako aj strata na zárobku po skončení PN, ktorá sa považuje za úrazovú rentu jednotne upravujú o zvýšenie tzv. valorizácie upravené v zákone o sociálnom poistení. Žalovaná teda pochybila tým, že rozhodovala podľa ustanovení zákona o sociálnom poistení, ktorý nadobudol účinnosť 01. 01. 2004 a to podľa ustanovení, ktoré sa na žalobcu nevzťahujú.

V ďalšej časti vyjadrenia žalobca opakovane poukázal na to, že z rozhodnutia žalovanej nie je zrejmé, prečo nepostupovala podľa zákona, ale postupovala podľa rozhodnutia Krajského súdu v Nitre zo dňa 11. 03. 2020, z ktorého výrokovej časti ani len výška straty na zárobku po skončení práceneschopnosti nevyplyva, a Krajský súd uvedeným rozhodnutím nielenže rozhodoval o napadnutej vyhovujúcej časti, ale týmto rozhodnutím deklaroval, že v čase jeho vydania žalovaná žalobcovi dlžila sumu 4.619 eur.

Zdôraznil, že zastaviť alebo zmeniť vyplácanie úrazovej renty, resp. nároku žalobcu, ktorý sa považuje za úrazovú rentu, možno len podľa predpisov účinných do 31. 12. 2003, t.j. len v prípade, ak žalobca zomrie alebo ak mu je odňatý invalidný dôchodok, pričom za žiadnych okolností dôvodom na zmenu výplaty alebo jej zastavenie, nie je rozhodnutie súdu, ktoré prebiehalo pred Okresným súdom Nové Zámky, pretože aj zrušením rozhodnutia Krajského súdu v Nitre Najvyšším súdom SR a následným vydaním nového rozhodnutia Krajského súdu v Nitre zo dňa 11. 03. 2020 nie je daný podklad na zmenu rozhodnutia, ktoré vydala žalovaná, a to aj v prípade, kedy v konaní pred súdom vystupovala žalovaná ako jediný odporca. Zo zákona o sociálnom poistení vyplýva, že podľa § 272 ods. 9 žalovaná mala len poskytovať nárok žalobcu, ktorý je považovaný za úrazovú rentu vo výške, v akej patril do 31. 12. 2003.

K námietke žalovanej, že vydaním uznesenia zo dňa 17. 10. 2018 odpadol právny dôvod priznania úrazovej renty podľa § 272 ods. 9 zákona, uviedol, že v prípade žalobcu však k žiadnej novej právnej skutočnosti nedošlo ani nebola zistená. Nárok žalobcu - strata na zárobku bola stanovená rozhodnutím zo dňa 27. 05. 2010, pričom v tomto aj vo všetkých ďalších rozhodnutiach bez ohľadu na priznané čiastky ide o jednu stratu na zárobku, jedného poškodeného. Zodpovednostné subjekty boli povinné uhradiť túto stratu na zárobku, pričom skutočnosť, že nekoordinovali postup pri procesnej obrane v súdnom konaní nemôže ísť na ťarchu žalobcu, nakoľko zodpovedné subjekty boli zaviazané uhradiť stratu na zárobku tak, že plnením jedného z nich zaniká povinnosť plniť druhého.

Ohľadom proklientského vystupovania žalovanej uviedol, že žalobca sa domáha svojich nárokov od roku 1994, pričom samotná žalovaná prestala vyplácať žalobcovi stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti, ktorá bola uznaná a vyplácaná za určité obdobie právnym predchodcom žalovanej a nie je schopná vypočítať uplatnený nárok, resp. podať relevantné námietky, čo vyplýva i z toho, že preddavkovo vyplácaná suma žalovanou, bola podstatne vyššia, ako je konečné rozhodnutie súdu, o ktoré sa opiera v napadnutom rozhodnutí.

Čo sa týkalo požiadania o výplatu preddavkovo, žalobca uviedol, že nie je to akceptovaním rozhodnutia, ale jediným východiskom, ako zabezpečiť príjem jemu prislúchajúci aspoň v obmedzenej miere. Rovnako tak nesúhlasil s tým, že žalovaná nie je oprávnená vypočítať výšku náhrady a tiež zdôraznil skutočnosť, že ak by žalovaná postupovala v súlade s právnym poriadkom, nemohla by dôjsť k stavu, že uznaný nárok právnym predchodcom ku dňu vzniku nároku t.j. k júnu 1995 vo výške 94,14 eura sa každoročným zvyšovaním tejto dávky na základe opatrení Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny k 31. 12. 2003 paradoxne znížil na sumu 70,70 eura.

27. Žalovaná písomné vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu v rámci žalobnej dupliky nepodalala.

VI. Posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právne argumenty

28. Krajský súd v Nitre ako vecne a miestne príslušný správny súd (§ 10 a § 13 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej aj ako "SSP" alebo "Správny súdny poriadok"), vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu správnym orgánom, preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie č. 69689-1/2020-BA zo dňa 11. 09. 2020, ako aj rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredie č. 17961-26/2020-BA zo dňa 25. 05. 2020 a tiež konanie predchádzajúce ich vydaniu, pričom dospel k záveru, že žaloba podaná proti tomuto rozhodnutiu v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu je dôvodná, a preto rozhodnutie - žalovanej - č. 69689-1/2020-BA zo dňa 11. 09. 2020, ako aj rozhodnutie č. 17961-26/2020-BA zo dňa 25. 05. 2020 podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. d) a e), ods. 3 písm. a) SSP zrušil a vec podľa § 191 ods. 4 veta prvá SSP vrátil správne orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu, že napadnuté rozhodnutia boli nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, ako aj zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci.

29. Správny súd vec posudzoval podľa nasledovných ustanovení:

Podľa § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, v konaniach o nárokoch na dávky a ich výplatu z nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, o nároku na úpravu dôchodku z dôvodu jediného zdroja príjmu, o nárokoch na náhradu škody spôsobenú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, o nároku zamestnanca z pracovného pomeru, ktoré sa uspokojovali z garančného fondu (ďalej len „peňažná náhrada“) a o nároku na podporu v nezamestnanosti, ktoré vznikli pred 1. januárom 2004, o ktorých nebolo do tohto dňa právoplatne rozhodnuté, a o priznaní, odňatí alebo zmene sumy dávky, náhrady škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania alebo podpory v nezamestnanosti za obdobie pred 1. januárom 2004, aj keď o uvedenej dávke, náhrade škody, peňažnej náhrade alebo podpore v nezamestnanosti už bolo právoplatne rozhodnuté, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 s odchýlkami ďalej ustanovenými.

Podľa § 260 ods. 1 vyššie citovaného zákona, dávky nemocenského poistenia, dávky dôchodkového zabezpečenia, plnenia vyplývajúce z nárokov na náhradu škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, peňažná náhrada a podpora v nezamestnanosti, priznané podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004, sa považujú po 31. decembri 2003 za dávky podľa tohto zákona, a to v sume, v akej patrili k 31. decembru 2003; ak nárok na výplatu týchto dávok, plnení, peňažnej náhrady a podpory v nezamestnanosti trval k 31. decembru 2003, dávky, plnenia, peňažná náhrada a podpora v nezamestnanosti sa vyplácajú aj po tomto dni za podmienok ustanovených predpismi účinnými do 31. decembra 2003, ak tento zákon neustanovuje inak. Nárok na výplatu starobného dôchodku a pomerného starobného dôchodku, ktoré boli priznané podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004, sa posudzuje po 31. decembri 2003 podľa predpisu účinného od 1. januára 2004.

Podľa § 272 ods. 1, 2, 3, 5, 7, 9, 11 vyššie citovaného zákona, Sociálna poisťovňa od 1. januára 2004 preberá od zamestnávateľa výplatu plnení vyplývajúcich zo zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze a chorobe z povolania, ktoré vznikli pred 26. novembrom 1993 a od zamestnávateľa, ktorý mal podľa osobitného predpisu postavenie štátneho orgánu, nároky vzniknuté pred 1. aprílom 2002 vyplývajúce zo zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze a chorobe z povolania.

Nároky na výplatu plnení uvedených v odseku 1 sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003. Ak nárok na výplatu týchto plnení trvá aj po 31. decembri 2003, poskytujú sa v sume, v akej patrili do 31. decembra 2003.

Náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity a náhrada za stratu na dôchodku, ktoré sa vyplácali k 31. decembru 2003, a nárok na ich výplatu trvá aj po tomto dni, sa považujú od 1. januára 2004 za úrazovú rentu, a to v sume, v akej patrili do 31. decembra 2003. Na zvyšovanie úrazovej renty platí § 82 primerane.

V konaniach o náhrade za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity a o náhrade za stratu na dôchodku, ktoré neboli právoplatne skončené do 31. decembra 2003, sa po tomto dni rozhodne za obdobie do 31. decembra 2003 podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 a za obdobie po 31. decembri 2003 ako o úrazovej rente

podľa tohto zákona. To platí aj na konanie o týchto náhradách, na ktoré vznikol nárok pred 1. januárom 2004 a žiadosť o ich priznanie a vyplácanie bola podaná po 31. decembri 2003.

Zamestnávateľ, ktorý vypláca plnenia vyplývajúce z jeho zodpovednosti za škodu pri pracovnom úraze a chorobe z povolania vzniknuté pred 26. novembrom 1993, a zamestnávateľ, ktorý mal podľa osobitného predpisu postavenie štátneho orgánu a ktorý vyplácal plnenia vyplývajúce z jeho zodpovednosti za škodu pri pracovnom úraze a chorobe z povolania vzniknuté pred 1. aprílom 2002, sú povinní najneskôr do 30. novembra 2003 písomne oznámiť príslušnej pobočke druh a výšku nimi vyplácaného plnenia.

V konaniach o náhrade za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity a o náhrade za stratu na dôchodku, ktoré neboli právoplatne skončené do 31. júla 2006 (§ 272 ods. 5), sa po tomto dni rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003. Táto náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity a náhrada za stratu na dôchodku, ak nárok na ich výplatu trval aj po 31. decembri 2003, sa považujú od 1. januára 2004 za úrazovú rentu a poskytujú sa v sume, v akej patrili k 31. decembru 2003 po zvýšení podľa tohto zákona. Na zvyšovanie úrazovej renty platí § 82 rovnako.

Spory o nárokoch podľa odsekov 9 a 10 rozhodujú súdy.

Podľa § 191 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 písm. a/, ods. 4, ods. 6 veta prvá SSP, správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak d) je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, e) zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci,

Ak správny súd zrušuje napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie žalovaného, v závislosti od okolností môže na návrh žalobcu súčasne a) zrušiť aj rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy nižšieho stupňa, ktoré mu predchádzalo,

Ak správny súd zrušuje rozhodnutie alebo opatrenie, podľa okolností môže aj bez návrhu súčasne vysloviť, že vec sa vracia na ďalšie konanie žalovanému, prípadne orgánu verejnej správy podľa odseku 3. Ak správny súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, lehoty na vydanie rozhodnutia alebo opatrenia v ďalšom konaní začne orgán verejnej správy plynúť až po doručení všetkých administratívnych spisov pripojených k prejednávanej veci.

Právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný.

30. V preskúmvanej veci správny súd vychádzal v prvom rade zo skutočnosti, že Sociálna poisťovňa nie je oprávnená záväzne prepočítať výšku na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity, o náhrade za stratu na dôchodku, vzniknutých z pracovných úrazov alebo chorôb z povolania (ďalej v odôvodnení len „náhrady za stratu na zárobku“ resp. „náhrady“) vyplácanú k 31. decembru 2003 (teda za obdobie pred účinnosťou zákona o sociálnom poistení) a úrazovú rentu vyplácať od 1. januára 2004 v nižšej sume ako bola vyplácaná, a to ani vtedy, ak jej výška bola nesprávne určená.

Ako vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7So/239/2007, ak Sociálna poisťovňa výšku náhrady prepočítava a faktickým postupom dávku znižuje, odníma účastníkovi právo na súdnu ochranu, zaručenú v čl. 46 Ústavy SR.

31. V danej veci medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobca dňa 04. 06. 1994 utrpel pracovný úraz u vtedajšieho zamestnávateľa, v dôsledku čoho utrpel poranenia, ktorých liečba si vyžiadala pracovnú neschopnosť odo dňa 04. 06. 1994 s trvalými následkami.

Rovnako tak nebolo sporné, že žalobca bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na občiansko-právne konanie, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 12C/62/95, pričom prvostupňový súd rozhodol vo veci rozhodnutím zo dňa 27. 05. 2010 (opísaným v časti I. tohto odôvodnenia) a o odvolaní bolo v konečnom dôsledku rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 11. 03. 2020

(taktiež opísaným v časti I. tohto odôvodnenia, ako aj s celou chronológiou, ktorá predchádzala jeho vydaniu).

32. Sporovom v danom prípade bola tá skutočnosť, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí tvrdil, že výšku náhrady neprepočítal, ale bola stanovená rozhodnutím zo dňa 11. 03. 2020, a preto vo veci rozhodol napadnutým rozhodnutím.

Žalobca sa proti takémuto tvrdeniu bránil tým, že z výroku rozhodnutia zo dňa 11. 03. 2020 výška náhrady nevyplýva, v rámci čoho žalovaný odkázal na odôvodnenie rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že náhrada za stratu na zárobku pri uznaní invalidity patriaca žalobcovi ku dňu 31. 12. 2003 predstavuje sumu 2.130 Sk mesačne, t.j. po prepočte konverzným kurzom na eurá - 70,70 eura.

33. V tejto súvislosti správny súd v prvom rade uvádza, že záväzným podkladom pre žalovanú pri prevzatí výplaty náhrady za stratu na zárobku (považovanej po 1. januári 2004 za úrazovú rentu) je právoplatný rozsudok súdu v prípade, ak už o výške náhrady rozhodol súd, alebo dohoda medzi zamestnávateľom a zamestnancom (ktorá môže byť písomná, ale aj ústna, prípadne urobená mlčky), prípadne ako to bolo v danom prípade, žalobcom tvrdený výpočet náhrady zo strany Slovenskej poisťovne, a.s., vykonaný za zamestnávateľa.

Rovnako pre žalovanú, ako pre účastníkov konania, a ako aj pre všetky orgány štátu, alebo pre osoby, ktorým štát zveril rozhodovanie na úseku verejnej správy (žalovaná je pritom osobou, ktorej štát rozhodovanie na úseku verejnej správy zveril zákonom), je výrok právoplatného rozsudku súdu záväzný. Len zrušením výroku rozsudku súdu spôsobom, uvedeným v procesných predpisoch, možno výrok právoplatného rozsudku súdu zrušiť alebo zmeniť.

Rovnaké účinky, ako právoplatný rozsudok má aj dohoda účastníkov, resp. výpočet vykonaný zo strany Slovenskej poisťovne, a.s. za zamestnávateľa, ktoré sú pre nich tiež záväzné od okamihu, keď sa ich účastníci zhodli na ich obsahu (ak zákon nepredpisuje iné náležitosti).

V predmetnej veci však z obsahu spisu vôbec nevyplýva dohoda, ako ani jej zrušenie, či zmena dohody, ako ani žiadne iné rozhodnutie o výške náhrady za stratu na zárobku, a to ani žalobcom tvrdený prepočet vykonaný Slovenskou poisťovňou, a.s. za zamestnávateľa.

Nespornou je však skutočnosť, že žalovaná najneskôr 1. januára 2004 vstúpila do práv a povinností zamestnávateľa žalobcu, ktorý zodpovedal za pracovný úraz, pričom podľa vyjadrení žalobcu žalovaná mala vstúpiť do práv a povinností voči žalobcovi od 01. 04. 2002, pretože v zmysle § 51e zákona č. 242/2001 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov a zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 274/1994 Z.z. o Sociálnej poisťovni v znení neskorších predpisov, výkon poistenia zodpovednosti za škodu prechádza zo Slovenskej poisťovne, a.s. na žalovanú od 1. januára 2002. Podľa tvrdení žalobcu za zamestnávateľa stratu na zárobku po skončení práce neschopnosti vypočítala Slovenská poisťovňa a to ku dňu 01. 04. 1995, avšak žiadny takýto výpočet sa v spise nenachádza, ako ani nie je zrejmé, prečo podľa tvrdení žalobcu žalovaná výplatu nároku na náhradu za stratu na zárobku v roku 2002 zastavila, akým rozhodnutím a pod.

V tejto súvislosti správny súd zdôrazňuje, že ak žalovaná vstúpila do práv a povinností, nemohla jednostranným úkonom meniť obsah predchádzajúcej dohody o výplate nároku na náhradu, ako ani zastaviť jej výplatu. Ak sa domnievala, že dohoda o výplate nároku na náhradu, resp. jej výpočet Slovenskou poisťovňou, a.s. nezodpovedala zákonu, mohla sa s návrhom na vyslovenie neplatnosti dohody, resp. určenie nároku na náhradu, obrátiť na súd, ktorý je oprávnený o jej neplatnosti rozhodovať, ako aj určiť nárok na náhradu. Len súdnym rozhodnutím mohla dosiahnuť inú výšku nároku na náhradu, než je to, ktoré bolo žalobcovi vyplácané pred prechodom práv a povinností na žalovanú.

Takýto dôkaz sa však v spise nenachádza. V spise sa nachádza len rozhodnutie z 11. 03. 2020, z ktorého odôvodnenia žalovaná vyvodila výšku úrazovej renty, avšak v tejto súvislosti správny súd dáva žalovanej do pozornosti už vyššie uvedenú skutočnosť a to, že pre žalovanú, ako aj pre účastníkov konania, je záväzný výrok právoplatného rozsudku súdu a nie jeho odôvodnenie, a to najmä

za stavu, keď predmetom sporu bola náhrada škody a nie určenie nároku na náhradu. Navyiac, aktívne legitimovanou na podanie predmetnej žaloby je len žalovaná.

Okrem toho správny súd dodáva, že podľa tvrdení žalobcu výška náhrady mala byť vypočítaná k 01. 04. 1995, teda správneho súdu nie je zrejmé, podľa akého zákonného ustanovenia bola zo strany žalovanej opätovne určovaná výška náhrady ku dňu 31. 12. 2003 a nezohľadnená valorizácia už vypočítanej sumy podľa príslušných právnych predpisov.

34. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, správny súd mal za to, že prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu, ako ani napadnuté rozhodnutie žalovaného nespĺňa atribúty zákonnosti rozhodnutia. V tomto ohľade správny súd v prvom rade poukazuje na to, že prvostupňové správne rozhodnutie obsahuje vo výroku určenie, že žalobca má nárok podľa § 272 ods. 9 zákona o sociálnom poistení od 1. januára 2004 na úrazovú rentu v sume 70,71 eura mesačne a následne určenie jej valorizácie, pričom odôvodnenie obsahuje citáciu § 272 ods. 9 zákona o sociálnom poistení, chronológiu správneho, ako aj súdneho konania a výpočet jednotlivých súm, a to bez akéhokoľvek zdôvodnenia, ako prvostupňový správny orgán dospel k záveru o tom, že žalobca má nárok na úrazovú rentu v konkrétnej sume. Žalovaný ako odvolací správny orgán sa síce v napadnutom rozhodnutí snažil vyargumentovať odvolacie námietky žalobcu, uvedené v odvolaní, týkajúce sa najmä oprávnenosti určenia nároku žalobcu na úrazovú rentu v konkrétnej výške, avšak ani toto zdôvodnenie podľa názoru správneho súdu v žiadnom prípade neobstojí. V tomto ohľade sa nemožno stotožniť s odôvodnením žalovaného, a to najmä z toho dôvodu, že vo svojom odôvodnení nevysvetlil, aké právne normy a prečo na daný skutkový stav aplikoval, nevysvetlil v zmysle zákonných ustanovení jednotlivé kroky, ktoré ho viedli k vydaniu napadnutého rozhodnutia, pričom správny súd uvádza, že len odkaz na odôvodnenie rozsudku zo dňa 11. 03. 2020, je nepostačujúce a pre účastníka konania nezrozumiteľné, a to najmä s poukazom na to, že žalovaný odkazoval na rozhodnutie vydané v konaní o náhradu škody, ktoré bolo vyvolané žalobcom.

35. S poukazom na uvedené bolo potrebné ustáliť, že správny orgán prvého stupňa a ani žalovaný sa náležite nevysporiadali s námietkami žalobcu uvádzanými počas celého administratívneho konania, a svoje rozhodnutie riadne neodôvodnili. Správny súd preto dospel k záveru o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, čo predstavovalo naplnenie dôvodu na zrušenie preskúmaného rozhodnutia podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP, t.j. pre jeho nepreskúmateľnosť, a to i pre nezrozumiteľnosť, ako aj pre nedostatok dôvodov.

36. Navyiac správny súd, ako už vyššie naznačil, zistil, že pochybenie správnych orgánov spočívalo aj v nedostatočne zistenom skutkovom stave orgánom verejnej správy, ktoré bolo nepostačujúce na riadne posúdenie veci. Preto správny súd ako dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia uviedol aj dôvod podľa § 191 ods. 1 písm. e) SSP.

37. Čo sa týkalo ďalších žalobcom namietaných skutočností, v tomto štádiu konania a to najmä s poukazom na vyššie opísané vady administratívneho konania, správny súd sa s týmito skutočnosťami ďalej nezaoberal. Mal pritom za to, že až po vyriešení, vyššie uvedených väd, bude možné v ďalšom konaní rozhodovať aj o ostatných námietkach žalobcu.

38. Správny súd v danej veci po preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu postupom uvedeným vyššie dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v danom prípade nekonali v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si nezapočítali dostatok skutočností relevantných pre vydanie rozhodnutia, napadnuté rozhodnutia sú nepreskúmateľné, vo veci nezistili náležite skutočný stav, ktorý následne aj nedostatočne zdôvodnili. Ako už správny súd uviedol, je nepochybné, že právomoc Sociálnej poisťovne na rozhodovanie o nárokoch na náhradu za stratu na zárobok po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity, na náhradu za stratu na dôchodok a na náhradu nákladov na výživu pozostalých, o ktorých treba rozhodnúť podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 (§ 272 ods. 5, 6 zákona o sociálnom poistení) nie je daná, lebo o týchto nárokoch rozhoduje vždy súd.

Z doposiaľ vykonaného dokazovania nie je zrejmé, či a akým spôsobom bolo žalobcovi rozhodnuté o nároku na náhradu pred vydaním napadnutého rozhodnutia, ako prešli práva a povinnosti na žalobcu, ako aj s tým príslušná spisová dokumentácia a následne akým spôsobom žalovaný vyslovil nesúhlas s výplatou nároku a domáhal sa určenia nároku v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Je pritom

nespochybniteľné, že Sociálna poisťovňa môže po 1. januári 2004 prepočítať, opraviť, upraviť výšku náhrady za stratu na zárobku alebo rozhodnúť o zániku nároku na náhradu, vyplácanú k 31. decembru 2003 a považovanú po tomto dni za úrazovú rentu len vtedy, ak došlo k zmene pomerov podľa zákona o sociálnom poistení. Z odôvodnenia prvostupňového správneho orgánu jasným a zrozumiteľným spôsobom taktiež nevyplýva, akými úvahami bol prvostupňový správny orgán vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval, ktorá skutočnosť robí jeho rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, správny súd dospel k záveru, že správne orgány sa nedostatočne zaoberali námietkami žalobcu, tieto nedostatočne zdôvodnili a nebrali pritom ohľad na skutočnosti vyplývajúce, resp. nevyplývajúce z administratívneho spisu.

39. V ďalšom konaní bude povinnosťou správneho orgánu prvého stupňa, ktorý je viazaný vyššie uvedeným právnym názorom súdu (ust. § 191 ods. 6 SSP), zadovážiť si dostatok podkladov na zistenie výšky, v akej bola náhrada za stratu na zárobku vyplácaná k 31. decembru 2003, v tejto výške ju od 1. januára 2004 považovať v zmysle § 272 ods. 3 o sociálnom poistení za úrazovú rentu a aj ju vyplácať. Rovnako tak je potrebné rozhodnúť o zvýšení úrazovej renty, pričom zvýšenia o príslušné percentá je potrebné odvodiť od sumy, v akej bola náhrada za stratu na zárobku vyplácaná k 31. decembru 2003 (nie až po tomto dni).

40. Správny súd v tomto ohľade uvádza, že je právnou povinnosťou správneho orgánu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, čím sa naplňa účel, aby rozhodnutia správnych orgánov neboli vynucované len z hľadiska autoritatívneho postavenia, ale najmä presvedčivosti ich odôvodnenia, aby sami adresáti poznali dôvody, ktoré správny orgán k takému rozhodnutiu viedli a na základe nich boli presvedčení o oprávnenosti a zákonnosti konania zo strany správneho orgánu. Rozhodnutie správneho orgánu má byť potom následne aj preskúmateľné súdom. Správne orgány majú zabezpečiť, aby z ich konania nevznikali pochybnosti o možnej svojvôli a zneužívaní ich mocenského postavenia. Z hľadiska proporcionality a výkonu práv a povinností v súlade s dobrými mravmi bolo potrebné, aby bol postup správnych orgánov objektívny a nevykazoval znaky svojvôle zo strany správneho orgánu. Preto aj rozhodnutie o nároku žalobcu na úrazovú rentu musí spĺňať zákonom stanovené náležitosti a obsahovať riadne odôvodnenie, z ktorého musí byť zrejmé, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení podkladov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, keďže svojím rozhodnutím zasiahol do majetkového práva žalobcu. Je úlohou správneho orgánu v odôvodnení uviesť konkrétne dôvody určenia výšky úrazovej renty zo strany žalovaného napadnutým rozhodnutím a nie len odkázať na rozhodnutie civilného súdu. Práve splnenie uvedených zákonných predpokladov však absentuje v napadnutom rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa, ako aj v rozhodnutí žalovaného. V priebehu ďalšieho konania bude teda povinnosťou správnych orgánov pri posudzovaní predmetnej veci postupovať vo vyššie naznačenom smere a v súlade s právnym názorom správneho súdu.

41. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, teda rozhodnutie žalovanej č. 69689-1/2020-BA zo dňa 11. 09. 2020 ako aj rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredie č. 17961-26/2020-BA zo dňa 25. 05. 2020 podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. d) a e), ods. 3 písm. a) SSP zrušiť a vec podľa § 191 ods. 4 veta prvá SSP vrátiť Sociálnej poisťovni - ústredie na ďalšie konanie.

42. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že vzhľadom na plný úspech žalobcu v tomto konaní, súd priznal žalobcovi nárok na náhradu dôvodne vynaložených trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému, o ktorej výške rozhodne správny súd obsadený vyšším súdnym úradníkom samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu správneho súdu nie je prípustný opravný prostriedok, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 133 ods. 2 SSP). Proti každému právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu je prípustná kasačná sťažnosť, ak zákon neustanovuje inak (§ 439 ods. 1, 2, 3 SSP). Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v § 440 ods. 1, 2 SSP. Kasačnú sťažnosť môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského

súdu subjektu oprávnenému na jej podanie, ak nie je ustanovené inak (443 ods. 1 SSP). Lehota na podanie kasačnej sťažnosti je 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu v prípadoch uvedených v § 145 ods. 2 SSP. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť. Kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh), pričom sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d) SSP a v prípade, ak je žalovaným Centrum právnej pomoci.